

Sivár éjszaka

Odáig jutott, ahonnan már nem volt visszaút. Nem volt többé szüksége a valóságra. Nem tudott felkelni. Mozdulni sem akart. Nem mozdult volna az égvilágon semmiért. Gyűlölhette volna az egész rohadt kurva életet, de ahhoz is gyenge volt. Vágyott rá, de gyenge volt hozzá. Már semmit sem akart. Megkönnyebbülést sem; semmit, semmit. Minden, ami az életet jelentette, megsemmisült a kihűlt szerelem légüres terében. Halálos vonzású örvény, melynek legfinomabb selyme is csupán a szerelem kertjében otrombán szétszórt csorba borotva, rozsdás konzervdoboz; amiben úgy csüggünk ki-kihagyó szívverésünkön, mint elhangolódott hegedűszón. Mint örökre elakadt lemez, mely mindig a legnyomorultabb dalokat ismétli. Két szív, mely valaha egy ritmust vert, most lépcsőfokokon szilánkokra verődő rubinkoronaként szaggatja magát.

Persze mielőtt újra a halálos ölelésre éhezünk, még a magányosság végtelen jégmezejére kárhoztatunk, ahol a hisztériás senkiföldje még évekkel a látómezőn túl is tart. A fojtó szorítás. Fuldoklás. A valódi szerelem nyálas menedéke. Először óvatosak vagyunk; csak a lábunk hegyét mártjuk a bűzös kotyvalékba. Már tapasztalatból szorongva merülünk alá ebbe a gennyedző medencébe, ahol a szerelem folyékony ürülékként szennyez be mindenkit, aki elsüllyed rejtelseinek, nyomorának, vudu-varázsának, hűtlenségének, mérgének, halálának futóhomokjában. Az önkívület oly csábító, a csali oly hívogató, az örület olyan egyszerűen fortélyos, hogy csak akkor vesszük észre, hogy belefulladunk ebbe az ember alkotta verembe, mikor már nyakig merültünk a mocsokba. Minden egyes zátanyon szétromcsolódva, bátran álljuk a végtelenül örvénylő áradatot, mely kíméletlenül veri mellünket, homlokunkat, fejünket, szívünket. Újra és újra alámerülünk. Kapkodunk a sós levegő után, s hiába próbálunk fennmaradni a fojtogató iszap színén. Újra és újra megfulladunk. De hát ez az „igaz szerelem” sorsa...

Sem a nyomorúságos leckékből, sem a tapasztalatból nem tanulunk. Újra és újra tönkremenne keressük az igazit. A herceg a fehér lovon, a szívtipró, ez a sírásó az egyedüllét borzalmas, mérhetetlen koporsóját exhumálja. Ő az elixír birtokosa; akár egy fájdalomcsillapító, vagy jövődömdő.

A fiú egy sivár éjszakán érkezett. Gyönyörű volt. Mocskos volt. A csatornából esett a karjaim közé. Legalábbis ezt mondta. És olyan koszos volt, hogy majdnem elhittem. Ó, de...

Millióból egy van ilyen (jó, jó, szóval ismersz, ismerek vagy száz ilyen egy a millióból féle alakot).

De ő más volt. Nem volt híján az izgatottságból fakadó, hisztérikus rohamoknak. Úgy dobálta a tagjait, mintha maga a Sátán szórt volna forró parazsat a talpa alá. A haja mindenfelé, a levegő csak úgy süvít, szakad és nyálának szilánkjait háborogva köpi azokra, akiknek van szerencséjük a közelében lenni. A szívбайosok számára veszélyes látvány; egyébként is előszeretettel taposott szíveken.

Egy előírásos rohamának estéjén ismerkedtünk meg, s az idő nagy részét csendes civódással töltöttük. Valami rejtélyes oknál fogva, bár sok közös vonásunk volt, a másik minden egyes szavának ellentmondtunk. Ahogy én képmutatónak és gyanakvónak hittem, ő úgy

vélte, nemtörődöm, egocentrikus és számító vagyok. A legrosszabb oldalunkat mutattuk, és mindkettőnknek igaza volt. De ez nem azt jelentette, hogy nem találkoztunk volna többet. Mintha csak a sors furcsa játéka kényszerített volna, újra és újra összejöttünk. Szemtől szembe. Minden alkalommal hozta azt a „szagot”. Mint egy gyerek, aki szeret belehempergni: mindig vele volt. A hegyes orrú csizma és a koszos farmer édes, érzéki bűze. Mint a lassan rothadó állatbőr szaga. Számtalan doboz, láncban szívott cigaretta szaga, meg az utánuk döntött söröké. Adjunk még ehhez pár tucat hamburgert, menetrendszerű másnapposságot, mosdásiányt, egy embertelen szívet, és megkapjuk öt: álmaim hercegét.

Bár aznap este is biztosan volt célja a látogatásnak, soha nem jött át csak úgy, nem emlékszem már pontosan, mi volt. Talán valami ruhát vagy pénzt akart kölcsönkérni, vagy bármit, amihez hozzáfért. Bár bőkezűen adtam, kedélyállapota sosem változott, függetlenül az ajándék jelentőségétől. A civódás kezdődött előről. Semmit nem vártam cserébe, csupán talán néhány perc könnyed csevelyt. Az ilyen jelentéktelenségekre persze nem volt ideje. Na jó, valamit talán mégis vártam a prédálásért, csórásért, könyörgésért, kölcsönökért, lopásért cserébe; bármit, néhány jó szót, egy egyszerű gesztust, valami alamizsnát, aminek kegyében részeltetett volna egy önzetlen pillanatában. Felháborította, ha arra gondolt, hogy társaságának kellemetlenségén kívül bármilyen ellenszolgáltatásban kellett volna részesítenie – miért is lennének előbbre való nála? Le tudtam volna mondani róla. Nem akartam érzelmi viharokat okozni. Nem akartam senkit kellemetlen helyzetbe hozni. Nem akartam semmit, csak hogy ó, köszi, na majd találkozunk. Ő azonban fel és alá kezdett járkálni. Ingerültsége minden egyes lépéssel nőtt. Úgy tűnt, szimpátia iránti igényem egyszerre frusztrálta és fel-dühítette. Am ekkor szája egy pillanat alatt számra zuhant, hús szakadt a csonton, az akarás és a vágy férközött ajkaim közé hatalmas erővel. Ezért a pillanattért tudtam volna aztán meghalni álmatlan éjszakákon. Fantáziájának készséges áldozata voltam. Nem zúzhatott össze eléggé. Szétszaggatta, ami rajtam volt és ütötte, verte, csapkodta, karmolta lágy részeimet, a k. istenit, az öklét préselte belém... Gyötrődtem a támadó alatt. Miután hosszú percekig, napokig, hetekig szerzett így magának örömet, nadrágját szétszakítva még dühösebb vadállatot engedett szabadjára. Az újonnan kiszabadult szörnyűség az ágyhoz szögezett, ő pedig azt akarta, mozdulatlanul feküdjek, amíg a keményet a lágyba veri. A dühödt vonaglást csak úgy tudtam megfékezni, hogy a csípőmet nyugalomra kényszerítettem. Abban a pillanatban, ahogy lehiggadtam, az öklendezések hullámai elcsitulnak, ahogy a halálraítélt a kapcsolóra vár ... aztán sikoltozás, nyöszörgés, agónia, önkívület, véres fogak és körmök, ütések, áradat, tépés, romok és vége. Te jó ég, pár százszor meghalhattunk volna, és a mennyben lennénk. De neki más tervei voltak. Más tervei...

Szeretettel ajánlom az elmúlt Nick Cave szellemének.

Juhász Levente fordítása